

Christiane Neudecker

Puno svjetla

za Friedera Weissa

Uskoro počinje. Njezina se sjena proteže preko bijelog plesnog podija, njezina lijeva noga kratko lupne po listu desne noge oslonca, *bettement frappé*, pa okret oko vlastite osi, pripijen kostim pojačava obrise njezina tijela na mojem monitoru, znojim se, – zašto se znojim –, moji prsti lebde nad tipkovnicom iznad kombinacija koje ću uskoro utipkati *f1*, *f2*, *enter*. Na kontrolnom zaslonu infracrvene kamere vidim kako se pojavljuje spirala gornjeg dijela njezinih leđa, vidim kako se sagiba prema naprijed na sumoran zvuk violina pa se s udisajem pregiba unazad, desne noge na prstima, zamašna noga ispružena unatrag, ruka kao protuteža, *arabeska*, vrat joj je dug. Kratak, ukočen stav prije negoli će krenuti u skok, u *grand jeté*. Sada, krešti režiser koji stoji iza mene i puše mi u vrat, sada!, kao da sam nisam čuo promjenu ritma glazbe. Moje ruke drhte nad tastaturom, prsti lete po tipkama, obris plesačice na kontrolnom polju programa pripada meni. Bujice brojčanih kombinacija jure monitorom, izrađujem algoritme, brzo, brže, prisvajam njihove sjene, manipuliram njime, naređujem: analizirati, odgoditi, *f2*, *f3*, *enter*. Stop. A usred skoka, usred špage u zraku, ispod plesačice ostaje njezina široko rastegnuta sjena. Okreće se još u letu, gleda prema dolje, u svoju ukočenu sjenu, užasnutog lica. Potom pada. Padne. Njezin je pad koreografija, znam to, svi to znamo, ali ne izgleda tako. Pri padu njezine zdjelične kosti udaraju o pod, zvuk je prigušen i razbija iznenadni *pianissimo* glazbe. Plesačica sada leži na svijetlom plesnom podu, raširenih udova, njezin pogled s nevjericom i dalje je prikovan uz tlo kada se sjena polako počinje pomicati. S elektronskim vriskom melodije sjena nogu pomakne se još malo gore, uspravi se, uzima zalet. Potom sjena skoči na nju, polegne se preko njezina nepomičnog tijela, zamrači je, ona zatvara oči. Black. U dvorani za probu netko uzdahne.

Tri sekunde, kaže režiser kada uključuju radnu rasvjetu. Jesi li siguran, kažem i kursorom prelazim preko stupaca izračuna, preko brojčanih uzoraka. On kimne glavom. Kasnije stojim sam na praznoj pozornici. Ostali su otišli, dosta za danas,

enough for today, viknuo je režiser. Kazališni redari otpratit će me oko ponoći, u ovoj zemlji propisi su strogi. Ostaje mi točno sat vremena za nastavak rada. U dvorani za probe je hladno, rashladni uređaj je namješten na prehladno, kao posvuda u visokim kućama ovog vrelog grada lede stanovnike. Trljam dlanove pa širim ruke i tražim izvor svjetlosti, provjeravam kut pod kojim projekcija pada na tlo. Projektor je točno namješten, njegova slika točno se poklapa s poljem gledanja moje infracrvene kamere. Moji su izračuni točni, to znam. Učinim nekoliko koraka, oponašam slijed koraka plesačice. Kamera šalje snimku moga tijela u kompjuter. Program odmah reagira i preoblikuje moju termičku sliku u virtualnu sjenu koju projektor pored mene u stvarnom vremenu baca na plesni podij.

No nešto mi smeta. Trenutak nakon ukočenja. Trenutak u kojemu sam zadržao sjenu plesačice kako bih je s vremenskim odmakom poslao iza nje. Nisam siguran oko dužine stanke. Tri sekunde, čini mi se, ne može biti, varamo se, to je predugo. Zaustavio sam je, više puta. I nešto otkrio. S dvije sekunde razmaka sjena još uvijek pripada plesačici, gledatelj je doživljava dijelom nje. No potom nešto nije u redu. Već na tri sekunde sjena izgleda kao pratilac. Dakle negdje između dolazi do prekida, negdje između druge i treće sekunde.

Vraćam se na radno mjesto, naginjem se nad kompjuter, obrćem naredbu. Negativ postaje pozitiv, dok hodam po plesnom podiju umjesto sjene iza sebe imam trag svjetlosti. To nije dovoljno, to nije ono što tražim. Sjedam pred monitor. Daljnje programiranje, daljnja klikanja, gubim vrijeme – nemirni ulazak redara, da, da, I'm coming, I'm coming –, i trag se rasipa u čestice, u male lebdeće čestice koje odlaze od mene. Možda je to to, pomislim gledajući u tijek svjetlosti koji su moji koraci izazvali na podu. Možda se radi o razlučivanju, a ne o odvajanju, možda se obrisi plesačice moraju raspasti.

Morao sam se nasmijati kada sam isključio aparate, ugasio svjetlo i zatvorio vrata dvorane za probu. Predobro sam mogao zamisliti lice plesačice, njezin pogled dok joj govorim: I think I need you to dissolve. Gledat će me onako kao u trenutku kada su me upoznali s njom. Ovo je umjetnik programiranja iz Njemačke, an engineer of arts, rekli su joj kada sam prvog dana probe stajao pred njom. On je čovjek koji će ukrasti tvoju sjenu.

Ove noći ne mogu spavati. To me čudi jer sam ovdje već dva tjedna i bio sam ponosan što nisam imao jet lag. Možda je to zbog grada, pomislim prilazeći gol širokom prozorskom staklu hotelske sobe. Ispod mene, preda mnom Hong Kong, sklopljen od treperećih piksela. Titranje reklamnih panoa i natpisa svijetli sve do mene na dvadeset peti kat, treperenje nebodera prekrivenih LED diodama, spazmično bljeskanje neonskih cijevi iza nepreglednih izloga na ulicama Kowloona. Kada se okrenem malo u stranu vidim obližnji neboder. Strmo se uzdiže preko mene u noćno nebo, naslaguje stan na stan, prozor na prozor, izmjenične slike s televizora preko slabih žarulja, nema kraja, čini se kao da nitko ne spava, netko stalno pali ili gasi svjetlo, ulazi ili izlazi iz sobe, netko traži mrak. Dok se okrećem i padam na krevet, razmišljam kako ovdje koriste svjetlo kao građevni materijal, grade čistu svjetlosnu arhitekturu. Ovaj bi grad prestao postojati u mraku.

Na noćnom ormariću moj njemački mobitel šuti. Morao sam ga isključiti, umetnuti ovdašnju SIM- karticu koju su mi dali u kazalištu. Ne moram više čekati vijesti iz Njemačke koje ne dolaze. Pred šest dana pisala mi je posljednji put. Pozdrav iz Grufta. I: javit ću se čim budem bolje, oprostite. Otada ne odgovara. Ne uzima telefon, pruža otpor, šuti. Dan prije mog odlaska htjela je doći do mene, tako je silno to željela. Kada bi mogla biti tu, otpisao sam joj, radujem se, doći ću po tebe. No dan je prošao, poslijepodne, rana večer, ništa od nje nije stizalo na moj zaslon, na internet stranicama Njemačkih željeznica bilo je sve manje vlakova na koje bi se još mogla ukrcati. Kada sam je najzad nazvao na fiksni telefon, podigla je slušalicu nakon sedmog zvana, nije se javila. Disala je u slušalicu – taj zvuk, dva, tri udisaja, tako duboka, tako polagana –, ništa nije rekla, jednostavno ništa nije rekla, ta što je s tobom, govori, pričaj sa mnom, spustila je. Držao sam slušalicu u ruci, buljio u nju, u porozni plastični okvir, slušao pucketanje u vezi, tutnjajući ton zauzeća i iznenada se više nisam mogao smiriti.

Sada se nagnjem prema noćnom ormariću, prstima prelazim preko gumba za isključivanje, vidim svjetlucanje na zaslonu, slušam melodiju kojom se gasi moj mobitel. Ne znam što se zbiva, što mi je činiti, protiv čega se borim. Njezina je šutnja zid. S njega pada, pada daleko od mene i ja je ne mogu zadržati.

Moram prestati sa sjenama, mislim gurajući glavu u jastuk kako bih pobjegao od svjetlucanja i titranja s prozora. Uvijek te sjene, bilo virtualne, bilo stvarne, to za nikoga ne može biti dobro. No tada, malo prije nego se moja svijest ugasi, prije negoli

se zamuti, mislim: upravo suprotno: Moram sebe promatrati. Svoju vlastitu sjenu. Tamo su odgovori. Između druge i treće sekunde.

Plesačica stoji u vrtlogu boja. Ne kreće se, zabacila je glavu, zatvorila oči. Ruke obješene uz malo tijelo. Iz zvučnika nabijaju basovi, moj projektor prikazuje videosliku, animaciju jednog kantonskog umjetnika, kričave boje koje bubre. Režiser je to htio, ali to izgleda tako glupo, tako retro, besmislena igrarija. Ne uklapa se u našu koncepciju, u našu estetiku, htjeli smo se usredotočiti na sjenu i na plesačicu, na trenutke odvajanja i ponovnog spajanja. Ali ne govorim ništa. Umjesto toga promatram sjenu svojih ruku na tipkovnici.

Kada raširim prste, obris moje ruke pretapa se s zrcaljenjem na najizlizanijoj tipki, na kojoj se površina ispod slova potpuno izlizala od mojih dodira. Sjena se dobro vidi samo na touchpadu, ali i tamo djeluje neoštra, svjetlost monitora je difuzna.

Možda moramo unijeti više izvora svjetla na scenu, mislim i polako pomičem ruku po zraku. Možda je to ono što nam nedostaje. Moramo se osvijetliti, treba nam lom svjetlosti, prizma.

Once more, više režiser u iznenadnoj tišini, još jednom, come on, što je sada. Njegov glas zvuči nestrpljivo, izgleda da je to već nekoliko puta rekao. Trgnem se. Pogleda i dalje uperenog u svoju sjenu, skačem kako bih ponovo uključio program za video na kompjuteru. I ugledam to. Vidim ga u skoku, vidim dok se moje tijelo već naginje nad kompjuterski miš, dok mi je pogled još okrenut prema tipkovnici. Točno vidim. I sledim se usred pokreta.

Na dijelu između touchpada i tipkovnice kompjutera još uvijek je sjena moje ruke. Oklijevajući se pomiče se amo-tamo, prelazi preko tipki pa se iznenada zaustavlja, sledi se pa malim skokom brza natrag prema meni.

What is it, više režiser još jačim glasom, još prigušenije, one more, once more! Želim kimnuti, podići ruku da se smiri – zašto se ne pomaknem –, coming! želim viknuti, ali moj je glas samo kreštanje. Uspijevam još podići pogled. Gledam pozornicu, vidim lice plesačice koja mi se šutke okrenula glave zabačene u stranu, upitno. Moram li ovdje sve sam raditi, više režiser na njemačkome. Na njegovim sljepoočicama pulsira nabubrena vena. Naginjem se naprijed i napokon pritišćem na replay.

Vani pred kazalištem zasljepljuje me sunce. Šapnuo sam asistentici da moram kratko na svjež zrak, I need some fresh air, i pogleda uperenog u leđa režisera koji je utonuo u svoju stolicu kažem: tell him.

Trg preda mnom je prazan, bijela, glatka površina sa savijenim, ravno pošišanim stablima na njegovim rubovima. Težina podnevne omare sve komprimira, čak se i neboderi na sunčevom svjetlu čine nižima nego noću. Ispred, ulicom koja vodi do podzemne željeznice polako se vuče jedna starica. Ponad glave drži rastvorene novine i gotovo da se sagiba do poda.

Ne gledam dolje, ne okrećem se. Ne želim promatrati svoju sjenu, ne ovdje gdje me s galerije kazališta svi mogu vidjeti. Umjesto toga skrećem u splet ulica koje vode u unutrašnjost prema parku Kowloon.

Ušao sam u park s južne strane. Ni ovdje, pod kožastim listovima stabla banyan zrak ne hladi, puno šetača duž asfaltiranih staza nose suncobrane raznih boja. Jedna oznojena mladenka žuri pokraj mene u svojoj višeslojnoj vjenčanici. Sjedam na kamenu klupu u natkrivenom paviljonu. Pokraj mene nekoliko starijih muškaraca čuči i igra Mah-Jong. Tiho zveckanje kamenčića miješa se s kreštanjem ptica u obližnjim kavezima. Stavljam glavu u ruke i zatvaram oči.

To nije moguće. Mora da sam se prevario, nije moguće sa sam vidio ono što sam vidio. Iscrpljen sam, premoren, zadnja dva tjedna sve se tako brzo događa. Poziv režisera, pripreme, žurni odlazak. Prve probe već u večeri mog dolaska. Malo sna zadnjih noći. Moj nijemi, nijemi telefon.

Izvlačim mobitel iz džepa hlača i uključujem ga. Dva poziva, novinar iz švicarskog plesnog časopisa želi me intervjuirati, ljutiti glas režisera – od nje ništa. U Njemačkoj je još rano, prerano, ali ne marim, ona je jedina s kojom sada mogu razgovarati, kome sada mogu reći: čuj, ovdje nešto ne štima. Biram njezin broj, stavljam telefon na uho, javi se, molim te, javi se već jednom.

Ranije nikada nije isključivala telefon, čak ni noću, često mi je pisala pred spavanje, uglavnom već poslije ponoći, pusa iz noći, pisala je, ili: mislim na tebe. Sada je sve tiho, tako tiho.

Ustajem. Ponad nebodera sunce je gotovo u zenitu. Bez osvrtnja krenem, izlazim na osunčanu stazu koja me vodi natrag do kazališta.

U niskim vanjskim bazenima kupališta nema nikoga, površina vode je mirna i nepomična. Sve je tako mirno, gotovo nijemo, i u meni. Mora da sam se malo prije prevario, tako je: moram više spavati. Onda iznenada, ne znam zašto – slutnja ili

osjećaj – stanem usred vreline, odbrojavam dvije sekunde, dvadeset jedan, dvadeset dva i okrećem se leđima.

Na podu od katranske smole stvori se iza mene sjena od obrisa paviljona. Mala je, pravilno smanjena na ravnom padu zraka podnevnog sunca. Kompaktna tamna mrlja koja se kreće po tlu. Miče se prema meni.

Stojim. Buljim u asfalt, u sjenu koja klizi ispod moga tijela. Odjednom mi postaje hladno. Iza mene jedno dijete zove mamu. Protresem se i osvrnem oko sebe. Muškarci u paviljonu ne dižu pogled sa svoje igre, jedan Kantonac čita novine. Na ulazu u kupalište skupina iscrpljenih turista gura se pred automatom za Coca-Colu. Čini se da nitko ništa nije primijetio, dijete drži majčinu ruku i ne okreće se prema meni.

Oprezno pomičem stopalo amo-tamo. Moja se sjena pokretom vuče preko asfalta, povećava se, smanjuje u svjetlosnom kutu prema suncu, noga oslonca, plesna noga, sve sada djeluje normalno, nema oklijevanja, barem ga ne mogu prepoznati, čak ni nakon nekoliko naglih pokreta rukama.

Podižem pogled prema krošnjama na rubu parka, provjeravam zrcaljenje sunčeva svjetla u neboderima. Mora postojati neko razumno objašnjenje: Iluzije pokreta, optička varka, plešući odbljesci staklenih fasada koje se zrcale, prozora i vrata koji se otvaraju i zatvaraju. Da je sada moj projektor instaliran iznad mene na nebu, bio bi u zenitu. Zamijenio bi sunce, razgraničio okružje i znao bih s čime imam posla.

No nije tako. Već sada više ne znam što sam tamo vidio, ne mogu više vjerovati vlastitom pogledu. Trebao bih, pomislim dok se nevoljko počinjem kretati, pitati asistenticu za nekog okulista, specijalista za probleme s vidom. On bi mi sigurno mogao reći kako do toga dolazi. Krivo protumačeni vizualni podražaji, treperave slike u prenapregnutim mrežnicama – vjerojatno se to ovdje često događa. U gradu od svjetla, zaključujem, iluzije zasigurno nisu rijetkost.

Isprva hodam polako, spuštene glave pazim na svaki korak. Moja sjena ostaje ispod mene, u skladu je s mojim ritmom. Ne vuče se za mnom, ne kreće se prema granici odvajanja, ne ostaje, to mogu vidjeti, između druge i treće sekunde. Prije mi izgleda kao da je sada malo brža od mene.

Onda se otgnem od nje, usmjerim pogled na ulicu, na mnogobrojne prolaznike na putu koji se guraju. Moram natrag u kazalište, ne mogu druge ostaviti na cjedilu, moram na posao, za kompjuter. Sada poletno koračam no ne postaje mi toplo.

Režiser kaže da još jednom želi provjeriti trenutak odvajanja. Stoji mi nasuprot no ne gleda me. Njegov pogled mimoilazi moje oči, vjerojatno je još ljut zbog onoga malo prije. To sam već osjetio ulazeći u dvoranu za probe. Nešto me vuklo, htio sam ostati vani, želio sam natrag na svjetlo. Raspoloženje tu unutra, u tami dvorane, čini me slabim. Na pozornici svjetluca namještena projekcija iz tiho brujećeg projektora. Sve drugo je u mraku. Morat ću svoj radni kut pomaknuti bliže pozornici, bliže osvijetljenom plesnom podiju.

Vraćamo se, kaže režiser zamahnuvši rukom kroz zrak, natrag na početak. Ne razumijem njegovu gestu. Taj pokret zrakom. Možda me htio udariti u rame i promašio. Možda je pio dok me nije bilo. Do premjere je još samo nekoliko dana, možda je nervozan.

Spuštam se na koljena ispred kompjutera. Monitor je na stand by-ju, uključujem ga, provjeravam programe koji su se pojavili, približavam lice blještećem monitoru. Na pozornici plesačica okreće leđa. Čuči na podu, proteže se daleko unatrag sve dok tjemenom ne dotakne plesni pod. Nakratko razmišljam da li stigem otići na Internet prije negoli počnemo. Znam da u je dvorani slabi bežični signal, titrava mreža. Mogao bih googlati optičke varke, okuliste u Kowloonu koji govore engleski. I još mi je nešto palo na pamet. Javit ću se. Ne njoj, ona se ne javlja, ne želi mi reći što je, to sam u međuvremenu shvatio. No mora postojati neka veza, neka prečica preko internetske stranice njezinog galeriste. S njim je svakodnevno u kontaktu, vjeruje mu, to je tako od kada je znam. Mogao bih potražiti tog galeristu, nazvati ga, reći mu koliko se brinem. Možda onda ode do nje. Možda me ismije.

Upravo kanim pronaći prepoznate mreže, ulogirati se, brzo, ali asistentica već uključuje glazbu. Tmurni zvuk violina već ispunjava dvoranu, plesačica već balansira u arabeski široko raširenih udova spremna za skok. Zatvaram prozor, pokušavam se koncentrirati. No nešto mi odvlači pažnju. Nešto je pored mene. Nekakva prisutnost koju ne mogu protumačiti. Netko je uz mene, ali ne mogu nikoga vidjeti. Sada!, šapne režiser iz svoje stolice, ali ja ga ignoriram, više ne mislim, ušao sam u rešetke mojih brojeva, slušam vlastiti ritam. Timing!, više režiser sve glasnije, now! Now!

Ne znam što je. Neka gusta tekućina koja me obavija. Da, možda bi se tako moglo opisati: sve je žilavo. Vidim kako mi se prsti uzdižu nad tipkovnicom. Ali ne tipkaju, ne lupaju ni slova ni brojke. Umjesto toga padaju, lagano lebde prema mojim kombinacijama, tako polako, tako smireno, s dvije sekunde, tri sekunde odgode.

I onda, malo prije negoli asistentica na rasvjetnoj konzoli pokrene black, potpuni mrak između scena, shvatim. Nešto se pomaklo. Nije to sjena koja se vuče. To sam ja.

Oko mene je sve osvijetljeno. Ležim u svjetlu. Pokraj mene u noćno nebo strši LED površina, njezine boje monokrono se pretapaju, prelaze iz narančastog u crveno. Moja glava leži na pločniku, ljudi prolaze pokraj mene, preskaču me. Trče, zapinju, jure u nebodere na rubovima grada, žure preko staklenih mostova za pješake, u dizala koja jure u vis, svi žele više, još više gore, na dvadeseti, šezdeseti, sedamdeseti kat.

Ne znam kako sam dospio ovdje. Možda sam u dvorani za probe pao u nesvijest pa su me odnijeli van. Ali zašto su me tu ostavili, pred svjetlećom skulpturom nasred pločnika, negdje u Kowloonu, to nema nikakvog smisla.

Nešto nije u redu s perspektivama. Odbrojavam dvije sekunde – zašto to radim – i pokušavam se uspraviti. Kuće nada mnom strše tako visoko u nebo, vrti mi se u glavi, sve djeluje još višim nego inače, cijeli grad koji para nebo.

Zašto, ne mogu se sjetiti. Mora da se na probi nešto desilo, moji prsti, bilo je nešto s mojim prstima, ali jednostavno se ne sjećam. Netko je bio tamo, netko je bio pokraj mene i sada je, osjećam to. Pa onda ta hladnoća, ta nepopuštajuća ledena hladnoća u mojim udovima dok na drugoj strani ulice digitalni natpis pokazuje gotovo četrdeset stupnjeva – sve se to ne može objasniti.

Na podu, na donjem rubu LED-površine zalijepljen je raskupusan Soth China Morgen Post. Razabirem jednu riječ, trgam novine sve dok ih ne držim u rukama. Jedna skupina zelenih aktivista optužuje trgovine neke robne marke za zagađenja svjetlom, due to light pollution. Samo je prošlog tjedana zaprimljeno preko pedeset žalbi zbog svjetlosnog opterećenja, objavljuje Environmental Protection Department. Treperenje i blještanje sve jačih svjetlosnih reklama mnogi sve teže podnose.

To je zbog ovog grada, mislim puštajući odjednom teške novine da mi skliznu iz ruke, taj prokleti svjetlucajući Hong Kong. Nisam uopće trebao ovdje doći, nikada. Ako sam igdje trebao oputovati onda k njoj.

Ulazim u zrakoplov iza debelog, uspuhanog Kineza. Tako sam umoran, naslanjam se na njega, ali čini se da on to ne primjećuje. Jednom obriše mjesto koje sam dotaknuo. Trebalo me iznediti da njegova ruka prolazi kroz mene – moralo me iznenaditi – ali ostajem potpuno smiren.

Izgubljena mi je prtljaga. Gdje sam kupio kartu, kada sam uzeo putovnicu iz hotela. Jesam li prije odlaska obavijestio režisera, asistenticu. Gdje mi je kompjuter, oprema.

Jesam li sam bio u dvorani za probe i sve razmonitirao. Ne znam. Moja je svijest u blackoutu ako ćemo pravo. To zaista ima veze sa svjetlom. Ne mogu više podnijeti mrak, gubim se u njemu.

Na mojem mjestu uz prozor naslanjam se na prozorsko staklo. Želim gledati grad dok uzliječemo, njegove svijetleće obrise. Možda sam trebao ostati ovdje, već sam se počeo navikavati na fluorescentno zračenje. Ali na to ne mogu utjecati. Netko je odlučio da moram biti u ovom avionu. Da je bolje da odem. A to nisam bio ja.

U džepu hlača tražim mobitel. Želim joj pisati. Želim joj reći da dolazim, da će uskoro sve biti drugačije. No kada sam izvukao mobitel iz hlača on je bio siv. Tipkovnica je nestala, zaslon mrtav. Sve je prekriveno blijedim velom. Vrtim napravu u rukama, stavljam je na uho, lupkam po njoj, tresem je. Prizor me na nešto podsjeća, ali ne znam –

“Sigurno već ima drugu”, kaže na njemačkome netko iza mene. Okrećem se i vidim dvije mlade žene. Jedna je naslonila glavu na jastuk i gleda u deku, praznog pogleda. Ne letimo. Već smo davno trebali uzletjeti, barem tako mislim. Sada se varam u vremenu. Zašto ne letimo, pitam domaćina leta u prolazu. Ali on me ne čuje, ne obraća pažnju na mene, ni ne pogleda me.

“Sir, why are we not taking off”, poviče za njim ženina prijateljica. Domaćin leta se zaustavlja, okreće, vraća se sa smiješkom. Ispričava se na odgodi, kaže na savršenom britanskom. Jedan od putnika se izgubio, moramo se strpiti još malo. I onda, kratkim pokretom ruke pokaže na moje sjedalo.

Želim se buniti, nešto reći, ali ne mogu čuti svoj glas. Počinjem migoljiti, želim privući pažnju na sebe, gestama objasniti, ali domaćin leta se već okreće, prijateljica se naslanja natrag smireno šapućući svojoj nepomičnoj susjedi. Iznenda nešto slutim, iznenada se naginjem.

Na kraju hodnika domaćin leta žuri za nekim likom koji upravo skreće. Čujem dozivanje, vidim revnost kojom mu pokazuje put do mog sjedala, užurbanost u kojoj se sve događa, Sir, where have you been, samo smo vas čekali.

Ne mogu reći da li me primijetio. Želim vjerovati da sam u njegovim, u svojim očima vidio nešto, mali titraj kada je pogledao prema meni, kada je raširio složenu avionsku deku podamnom i sjeo na mene. Moj urlik ostaje nijem. Ni sam sebe ne mogu više čuti. I dok se polako počinjemo kretati, dok avion prilazi pisti za uzlijetanje, slutim

što dolazi. Slutim što će se dogoditi kada napustimo ovaj grad, ovaj grad i njegova svjetla. Kada uskoro isključe svjetlo u kabini. Ja ću –

prevela Nataša Medved